

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Labyrinten

Citation: Baggesen, Jens: "Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig", i Baggesen, Jens: *Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig*, udg. af TORBEN BROSTRØM , Gyldendal, 1971), s. 271. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen06-shoot-idm139952568589072/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig

tragting er som Feberens urolige Slummer. Hvor behagelig var den Hvile, hvori alle mine Livsaander ligesom afspændtes, efter hin Dags fulde Naturnydelse, ved hvis Aften jeg gleed ned til *Einbeck*, imod den Sandsetræthed og Tankeforvirring, jeg nu føler, efter i tre Timer at have gennemvandet dette Galleries ni Sale!

Antallet af Malerierne beløbe sig til henimod tusinde. De ere ophængte uden Plan og Orden: *Italienerne, Nederlandere, Franske og Tydske* mellem hinanden; nogle saa høit, og andre saa lavt, at man ikke seer meget andet end de forgyldte Rammer. Man finder Mesterens Navn over de fleste, en Indretning, som (hvis Angivelsen ellers er tilforladelig) synes mig meget fordelagtig. De langt fleeste ere af den Nederlandske Skole, og saavidt jeg ved Giennemløbningen i tre Timer kunde slutte, forholde sig de virkelige Mesterstykker til det maadelige og slette, som i det høieste eet til ti. Spørsmaal, om man i en saadan Kunst-Ager gjør vel i saa langmodigen at lade Klinten staae mellem Hveden?

Strax ved Indgangen i den første Sal faldt mit Øie, som trukket af en Magnet, paa to *Landskaber* af *Vernet*, begge Søestykker, det eene i Storm, det andet i Havblik. Upaatvivlelig lønne disse tvende virkelige Mesterstykker allene Gangen igiennem alle Manheims Gader og alle Galleriets øvrige Sale. Luften og Vandet i begge er især beundringsværdig. Lynet i det første, og Maans Gienskin i det andet er saaledes, at man uvilkaarligen tænker paa *Prometheus* ved at see det i Ramme. Man tvivler ikke længer om Tilforladeligheden i hin skønne Anecdote om *Vernet*, at han engang ombord i en Torden-Orcan paa det frysende Hav lod sig binde til Masten, og, i det Skibet var i Begreb med at forgaae, og det øvrige Mandskab overlod sig til andægtig eller blasphemisk Fortvivelse, udraabte i Henrykkelse: „O Gud! det er dog herligt!“ den beste Text jeg kiender til en Afhandling over det *Høie*, og et Træk til dets Udvikling, der er mig mere værdt end alt hvad *Longinus* og alle følgende Theorister hidindtil have folianteert, quarteert, og octaveert over denne Materie. Sandelig! der ligger mere i dette Udraab, end det lader til; i det mindste kunde det vel worde for en kommende Æsthetiker hvad det nedfaldende Æble var for *Newton*.